

Arrest

nr. 206 596 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 9 maart 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

naam: G. voornaam: M. geboortedatum: [...]1994 geboorteplaats: P. nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 06/12/2016. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. ”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer in zijn tweede onderdeel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Tweede onderdeel: de overheid heeft geen rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt

1.

Artikel 74/11, §1 tweede lid, 1° Vw, stelt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 2 jaar op te leggen (stuk 1).

De termijn van twee jaar wordt gemotiveerd als volgt:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

In casu werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd om de reden dat verzoeker op illegale wijze in België verbleef.

Er wordt nergens vermeld of rekening gehouden met het feit dat verzoeker op legale wijze met visum alhier verbleef, en amper twee dagen te lang is gebleven, toen hij op de terugweg was.

Het is al te kort door de bocht om te poneren dat verzoeker illegaal alhier is gebleven. Dit dient ernstig te worden gerelativeerd.

Er dient expliciet rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu werd geen enkele rekening gehouden met het zeer specifieke geval dat verzoeker eigenlijk enkel twee dagen te lang op het grondgebied was gebleven nadat zijn visum was verlopen.

Nochtans doorstaat dit geenszins de proportionaliteitstoets.

Het is volstrekt disproportioneel om een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen, aan iemand die met geldig visum op familiebezoek kwam, en amper twee dagen te lang is gebleven.

Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is kennelijk onredelijk.

Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Doch zelfs als deze beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval dat verzoeker amper twee dagen te lang is gebleven. In casu werd hier geen rekening mee gehouden, minstens wordt dit niet aangegeven.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

Verzoeker betoogt onder andere dat de huidige bestreden beslissing waarbij hem een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt opgelegd omdat hij op illegale wijze in België verblijft, kennelijk onredelijk en volstrekt disproportioneel is nu hij legaal naar België kwam om zijn familie te bezoeken en hij zijn legaal verblijf slechts met enkele dagen had overschreden. Hij wijst er eveneens op dat dit een specifieke omstandigheid eigen is aan zijn geval waarmee de gemachtigde had moeten rekening houden in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het evenredigheidsbeginsel gebeurt samen met het onderzoek naar de voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [...].”

In casu besloot de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2017 gepaard te laten gaan met een inreisverbod omdat er geen termijn werd verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De gemachtigde stelt in het inreisverbod immers vast dat verzoeker naliet zich aan te melden en hij geen vast adres heeft. Verder stelt hij vast dat verzoeker de

wetgeving niet respecteert door niet vrijwillig te zijn vertrokken voor het vervallen van zijn “toestemming” en er bijgevolg geen zekerheid bestaat dat hij nu wel gevolgd zal geven aan het bevel.

Luidens artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die legaal het Rijk binnenkomt, niet langer dan 90 dagen in het Rijk verblijven. Uit de beslissing van 9 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering blijkt dat de gemachtigde deze beslissing steunde op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet “*de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*”. Ook het thans bestreden inreisverbod verwijst naar het gebrek aan vrijwillig vertrek voor het vervallen van de toestemming. Nu uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 december 2016 het Schengengrondgebied legaal is binnengekomen, blijkt dat de periode van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen uit artikel 6 van de Vreemdelingenwet inderdaad was verstreken op 9 maart 2017 en dit sinds 6 maart 2017.

De gemachtigde beperkt zich wat de duur van het inreisverbod tot de motivering dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Hij vervolgt “gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”. Gelet op het gegeven dat verzoeker tot 6 maart 2017 legaal op het Schengengrondgebied verbleef en het inreisverbod van 9 maart 2017 dateert, kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat “[h]et [...] volstrekt disproportioneel [is] om een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen, aan iemand die [...] amper twee dagen te lang is gebleven.” De Raad stelt vast dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar enkel en alleen omwille van het gegeven dat verzoeker 3 dagen de legale termijn heeft overschreden waarvan hij kon genieten als visumvrije vreemdeling, kennelijk disproportioneel is.

Verzoeker voert ook in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet terecht aan dat dit feit, met name dat hij amper enkele dagen zijn legale termijn van 90 dagen op het Schengengrondgebied binnen een termijn van 180 dagen had overschreden, op geen enkele wijze blijkt in rekening gebracht te zijn als specifieke omstandigheid van zijn geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (*Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

In de nota met opmerkingen meent verweerder dat verzoeker volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de verplichting inhoudt in het inreisverbod uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker. De Raad wijst erop dat verzoeker wat betreft de duur van het inreisverbod volledig in lijn met de voorheen aangehaalde parlementaire voorbereiding heeft aangevoerd dat uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde “*rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden*” en verder dat “*er [...] nergens [wordt] vermeld of rekening gehouden met het feit dat verzoeker op legale wijze met visum alhier verbleef, en amper twee dagen te lang is gebleven*”. Verzoeker heeft zijn betoog duidelijk gekaderd binnen de duur van het inreisverbod. Verweerder voert overigens zelf met verwijzing naar de rechtspraak van de RvS volkomen terecht aan dat “*uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod [...] derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval [moet] blijken*” en dat “*derhalve een specifieke motivering vereist [is] die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt*” (zie eveneens RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). Verzoeker voert terecht aan dat het feit dat hij pas enkele dagen zijn legale termijn had overschreden een relevante specifieke omstandigheid is bij het bepalen van de duur. Verweerder betwist in de nota immers niet dat verzoeker maar enkele dagen de termijn van 90 dagen had overschreden. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan toch, ondanks deze minieme periode van illegaal verblijf, meteen moest overgaan tot

het opleggen van een inreisverbod met een termijn van twee jaar. Om de voormelde redenen kan de Raad dan ook in geen geval het standpunt van verweerder volgen dat op gedegen wijze werd gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. De termijn van twee jaar wordt immers op zeer summiere wijze gemotiveerd door de vage verwijzing dat verzoeker niet getwijfeld heeft in België illegaal te verblijven en dat immigratiecontrole belangrijk is. In geen geval blijkt hieruit een grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker kenmerken, zoals verweerder in de nota beweert. Waar verweerder in de nota nog aanhaalt dat verzoeker zijn kritiek niet kan aangenomen worden waar hij zou voorhouden dat de gemachtigde zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen, vindt dit argument geen feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat geen overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen en verzoeker heeft dit evenmin aangevoerd.

Het betoog van verweerder kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing, de overige middelonderdelen hoeven niet verder onderzocht te worden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES